

РЕШЕНИЕ

№ 6327

гр. София, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Антон Стефанов, като разгледа дело номер **6038** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Б. С. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], р-н „В.“, [жк], ул. „719-та“ № 33 чрез адв. Т. З. против решение от 20.05.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 4377/2020 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № СОА19-РД11-3498/06.11.2019 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на касатора Б. С. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Касаторът, редовно призован, не се явява, не се представлява. В касационната жалба твърди, че решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно. Иска се неговата отмяна и постановяване на решение, с което се отменя процесното НП. Постъпило е писмено становище от процесуалния представител на касатора, в което се излагат аргументи за основателността на касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба – Столична община – редовно призован, представлява се от юрк. Д., с пълномощно по делото. От същата е постъпил и писмен отговор, в който се излагат доводи за отхвърляне на подадената касационна жалба. В

съдебното заседание отново се пледира за отхвърляне на касационната жалба като неоснователна. Претендират се разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор С. дава заключение решението на Софийски районен съд да бъде оставено в сила.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд – София, XXIII касационен състав, намира за неоснователна. За да постанови процесното решение първоинстанционният съд е приел, че по безспорен начин е доказано, че касаторът е извършил нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, за което му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева. Софийски районен съд е потвърдил процесното НП като правилно, законосъобразно и обосновано. В оспорваното решение са изложени и аргументи, изключващи приложимостта на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН в конкретния случай. Не се спори, че лекия автомобил собственост на касатора е бил паркира на място за хора с трайни увреждания. Именно за това е бил санкциониран с глоба в размер на 200 лв.

Основните възражения на касатора са във връзка с наличието на процесуални нарушения при издаването на процесното НП, водещи до неговата незаконосъобразност. По-конкретно според касатора административнонаказващият орган не е изпълнил задължението си да извърши преценка дали са налице условията на чл. 28 от ЗАНН, а само е констатирал, че извършеното нарушение не представлява маловажен случай и по този начин е лишил първоинстанционния съд от възможност да упражни контрол върху тази преценка. Твърди се, че в процесния случай следва именно да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, като са приведени и аргументи в полза на това твърдение. Оспорват се и изводите на първоинстанционния съд относно безспорността на извършеното административно нарушение, като в тази връзка се посочва, че представените в първоинстанционното производство снимки не доказват по категоричен начин, че то е извършено.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Правилно първоинстанционният съд е заключил, че по безспорен и категоричен начин е доказано, че процесното административно нарушение е извършено. Неговите изводи се основават на представените доказателства в тяхната съвкупност. В този смисъл възраженията на касатора относно представените снимки са неоснователни, защото те се подкрепят от писмените доказателства и свидетелските показания, които районният съд е събрал и обсъдил в оспорваното решение.

Със самото издаване на наказателното постановление наказващият орган недвусмислено е изразил становището си, че според него случаят не е маловажен. След като преценката на наказващия орган, че случаят не е маловажен и че липсва основание за прилагането на чл. 28 от ЗАНН, се обективира с издаването на наказателното постановление, неоснователен е доводът на касатора, че съдът е лишен от възможността да извърши проверка на правилността на така направената преценка. Преценката за маловажност подлежи на съдебен контрол и в съответствие с разрешението, дадено с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по тълк. н.д. № 1/2007 г. на ВКС, съдът е длъжен да провери правилността на тази преценка, като при неприлагането от административнонаказващия орган на чл. 28 от ЗАНН при наличието на предпоставките за това, да отмени наказателното постановление, като материално незаконосъобразно. Задължението на съда да направи посочената

проверка не е обусловено от наличието на обективирани в наказателното постановление мотиви относно липсата на основание за определянето на нарушението като маловажен случай, а се свързва с преценка за приложимостта на чл. 28 от ЗАНН от гледна точка на съществуването на многобройни или изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, обуславящи определянето на деянието като такова с по-ниска степен на обществена опасност спрямо типичните нарушения от този вид.

В съответствие и при правилно приложение на закона е и направеният от съда извод, че нарушителят не следва да бъде освободен от административно наказателна отговорност при прилагането на чл. 28 от ЗАНН. Неоснователно е възражението на касатора, че първоинстанционният съд не е взел предвид критериите, съгласно които се преценява дали дадено нарушение е или не е маловажен случай. В оспорваното решение тези критерии са обсъдени и именно въз основа на тях съдът е направил правния си извод, че не е приложима разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Обосновано съдът е приел, че установените по делото факти не сочат наличието на многобройни или изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, обуславящи определянето на деянието с оглед конкретните обективни условия като такова с по-ниска степен на обществена опасност спрямо типичните нарушения от този вид. Изложените в тази връзка в обжалваното решение мотиви изцяло се споделят от касационната инстанция.

С оглед на изложените съображения съдът намира, че не са налице твърдените касационни основания, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо и постановено в съответствие и при правилно приложение на закона и при спазване на съдопроизводствените правила, следва да бъде оставено в сила.

Съдът, като взе предвид изхода на делото, намира претенцията на административнонаказващият орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за основателна. Съобразявайки действителната фактическа и правна сложност на делото, както и разпоредбите на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ /ЗПП/ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, настоящата инстанция намира, че касаторът следва да бъде осъден да заплати на административнонаказващия орган юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 20.05.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 4377/2020 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № СОА19-РД11-3498/06.11.2019 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на касатора Б. С. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от Закона за движението по пътищата.

ОСЪЖДА Б. С. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], р-н „В.“, [жк], ул. „719-та“ № 33 да заплати на Столична община сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.